

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: V. S.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
P.O.Box 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného při vyřizování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 5. 2018

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Předmět věci

1. Žalobce se domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného ministerstva vnitra. Uvedl, že 13. 5. 2018 podal k Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ve smyslu zákona č. 326/1999 Sb., zákon o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce ve věci své žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do dnešního dne neobdržel žádné rozhodnutí. Dne 14. 4. 2022 se proto obrátil na nadřízený správní orgán, ke kterému podal k uplatnění opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Na podnět k uplatnění opatření proti nečinnosti žalobce až do dnešního dne, tedy po více než 90 dnech od podání podnětu, neobdržel odpověď. Stejně tak neobdržel žalobce rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, předvolání k převzetí rozhodnutí ani jiný přípis správního orgánu, který by jej informoval o současném stavu řízení.

II. Žaloba

2. V postupu žalovaného spatřuje rozpor s § 27 zákona o azylu, neboť rozhodnutí o mezinárodní ochraně nevydal v zákonných lhůtách. Dále rozpor s článkem 31 odst. 2 Směrnice Evropského Parlamentu a Rady ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepracované znění) (tzv. Procedurální směrnice), neboť nepostupuje tak, aby bylo rozhodnutí vydáno co nejdříve.
3. Žalobce uvedl, že dne 1. 4. 2020 byl dle § 94 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb., zákon o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (dále jen „zákon o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních“) vzat do předběžné vazby za účelem jeho vydání na Ukrajinu

k výkonu trestu odnětí svobody a to na základě příkazu Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 11 Nt 51/2020-128. Dne 30. 6. 2020 byl Krajskému soudu v Hradci Králové doručen návrh Krajského státního zastupitelství, č. j. 1 KMZ 63/2019-117 ze dne 29. 6. 2020 na rozhodnutí o přípustnosti jeho vydání na Ukrajinu dle § 95 odst. 1 zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních. Žalobce byl proto od dubna 2020 do května 2022 omezen na osobní svobodě ve Vazební věznici Hradec Králové a to za účelem jeho extradice do země původu. S ohledem na aktuální vojenský konflikt na Ukrajině, kdy jeho vydání nelze prakticky realizovat, byl žalobce propuštěn v květnu 2022 na svobodu.

4. Žalobce je názoru, že přestože extradiční řízení bylo zahájeno až po azylovém řízení, správní orgán měl postupovat podle citovaného ustanovení a vydat rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany bez zbytečného odkladu a to nejpozději do 60 dnů od zahájení řízení o přípustnosti jeho vydání. Řízení o extradiční bylo zahájeno 30. 6. 2020, rozhodnutí o mezinárodní ochraně mělo být vydáno dle § 27 odst. 7 zákona o azylu už 29. 8. 2020.
5. Případně měl správní orgán postupovat dle § 27 odst. 1 až 4 zákona o azylu a rozhodnout nejdéle do 18 měsíců, tj. od 16. 5. 2018 měl žalovaný rozhodnout do 16. 11. 2019. O nutnosti prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaný žalobce informoval naposledy přípisem č. j. OAM-414/ZA-ZA11-2018 ze dne 15. 3. 2019, kterým byla lhůta pro vydání rozhodnutí prodloužena do 16. 8. 2019.
6. Ať už by se tedy na případ žalobce aplikovala jakákoliv ze lhůt dle § 27 zákona o azylu, je zřejmé, že tato lhůta pro vydání marně uplynula. Dopady nečinnosti přitom mají zásadní dopad do právního postavení žalobce, neboť nečinností správního orgánu dochází k průtahům v řízení. Ty měly v minulosti za následek omezování osobní svobody žalobce, který v důsledku nečinnosti správního orgánu strávil v předběžné vydávací vazbě již více než 2 roky.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě postupoval v souladu se zákonem, když opakovanými vyrozuměními informoval žalobce o prodloužení lhůty pro vydání správního rozhodnutí, neboť jde o věcně a právně složitý případ, který neumožňuje vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ve standardní 6tíměsíční lhůtě. Poukázal na to, že správní orgán vyhodnocoval dokumenty doložené žalobcem.
8. Vyrozumění ze dne 15. 3. 2019 navazuje na předchozí prodloužení. Žalovaný jím žalobce informoval o dalším prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí. Jakkoli řízení ve věci extradice a řízení ve věci udělení mezinárodní ochrany představují dvě samostatná řízení, nelze říci, že by nebyla nijak provázána. Jsou to propojená řízení, která propojuje nejen konkrétní osoba jako taková, ale především to, aby v jejím případě nedošlo k porušení principu non-refoulement, tj. principu nenavrácení cizince do jiného státu, v němž by byl ohrožen jeho život nebo osobní svoboda na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení (čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, vyhlášené pod č. 208/1993 Sb.), resp. v němž by mu hrozilo, že bude porušeno jeho právo na život (čl. 2 Úmluvy) nebo že bude vystaven mučení nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy) – k tomu srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 7. 1989, Soering proti Spojenému království, stížnost č. 14038/88, Series A, č. 161, ze dne 20. 3. 1991, Cruz Varas a další proti Švédsku, stížnost č. 15576/89, Series A, č. 201, ze dne 12. 4. 2005, Shamayev a ostatní proti Gruzii a Rusku, stížnost č. 36378/02, ECHR 2005-III, ze dne 28. 2. 2008,

Saadi proti Itálii, stížnost č. 37201/06, ECHR 2008, a mnohé další. Proto k řádnému posouzení případu žalobce bylo nezbytné, aby žalovaný měl dostatek relevantních a aktuálních podkladových informací. O této skutečnosti ho informoval.

9. Žalobce k vyjádření žalovaného ke dni tohoto rozhodnutí nepodal repliku.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

10. O podané žalobě městský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť ani jedna ze stran k výzvě soudu nevyjádřila nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Jejich souhlas s rozhodnutím věci bez jednání se tak presumuje (srov. § 51 odst. 1 s. ř. s. věta druhá). Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny, z nichž soud vycházel, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS z 29. 1. 2009). Skutkové okolnosti, které jsou

pro posouzení věci rozhodné, navíc nejsou mezi účastníky sporné, a proto k nim ani není třeba vést dokazování.

11. Ze správního spisu vyplynuly tyto podstatné skutečnosti.
12. Žalobce podal 13. 5. 2018 v Příjímacím středisku cizinců Zastávka žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 16. 5. 2018 byl se žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Do spisu byly postupně vloženy další podklady: dne 18. 5. 2018 několik (10) cizojazyčných písemností (patrně v ukrajinském jazyce), nájemní smlouva, doklad o zajištění ubytování, žádost o změnu adresy (vše 11. 6. 2018).
13. Dne 7. 11. 2018 byl žalobce pod č. j. OAM-414/ZA-ZA11-2018 vyrozuměn o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí dle § 27 odst. 2 zákona o azylu do 16. 3. 2019 z důvodu dokončení shromažďování podkladů ve věci žádosti o mezinárodní ochranu.
14. Následně byly do spisu vloženy podklady – Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16. 5. 2018, č. j. 110372/2018-LPTP o situaci na Ukrajině neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, Informace OAMP ze dne 14. 9. 2018 o situaci na Ukrajině z hlediska politické a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, zpráva Úřadu vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 19. 9. 2018 o stavu lidských práv na Ukrajině 16. 5. – 15. 8. 2018.
15. Žalobce byl předvolán k seznámení se s podklady dne 13. 2. 2019, toho dne se s podklady seznámil a vyjádřil se k nim.
16. Dne 15. 3. 2019 byl žalobce pod č. j. OAM-414/ZA-ZA11-2018 vyrozuměn o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí dle § 27 odst. 2 zákona o azylu do 16. 5. 2019 z důvodu vyhodnocování podkladů ve věci žádosti o mezinárodní ochranu, se kterými byl žalobce seznámen dne 13. 2. 2019. Dle spisu téhož dne 15. 3. 2019 byl žalobce pod č. j. OAM-414/ZA-ZA11-2018 vyrozuměn o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí dle § 27 odst. 2 zákona o azylu do 16. 8. 2019 z důvodu vyhodnocování podkladů ve věci žádosti o mezinárodní ochranu, se kterými byl žalobce seznámen dne 13. 2. 2019.
17. Dne 17. 12. 2019 byla žalovanému doručena žádost ministerstva spravedlnosti, mezinárodního odboru trestního o sdělení aktuálního stavu řízení žalobce. Ministerstvo uvedlo, že státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové informoval ministerstvo spravedlnosti o zahájení předběžného šetření ve věci vydání žalobce k výkonu

trestu odnětí na Ukrajinu. Žalovaný k žádosti sdělil, že očekává ukončení řízení v polovině ledna 2020, očekává zamítnutí žádosti.

18. Vězeňská služba České republiky, vazební věznice Hradec Králové ministerstvu vnitra dne 2. 4. 2020 sdělila, že žalobce byl do výkonu vazby dodán 1. 4. 2020 v 12:40 na příkaz Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 11 Nt 51/2020. Spis obsahuje i sdělení ze dne 24. 4. 2020 od žalobceva bratra, že žalobce byl od 1. 4. 2020 vzat do vazby rozhodnutím Krajského soudu v Hradci Králové. Žalobce z vazební věznice žádal např. ve dnech 5. 8. a 24. 8. 2020 o vystavení potvrzení o tom, že je účastníkem azylového řízení. Dále spis obsahuje několik písemností patrně v ukrajinském jazyce, které byly doloženy dne 27. 8. 2020 a které měly prokazovat azylové důvody - působení žalobce jako advokáta na Ukrajině s tím, že jeho klient měl být otráven.
19. Dne 22. 10. 2020 požádala o nahlížení do spisu zástupkyně žalobce – Organizace pro pomoc uprchlíkům, z.s., nahlížení se uskutečnilo dne 28. 1. 2021. Žalobce z Vazební věznice Hradec Králové učinil 29. 6. 2021 několikastránkové ručně psané podání v ukrajinském jazyce (obsah nepřeložen). Dne 24. 3. 2022 učinil žalobce podání v českém jazyce, v němž urgoval rozhodnutí ve věci s ohledem jednak na délku azylového řízení, tak i s ohledem na změnu bezpečnostní situace na Ukrajině následkem ruské agrese ode dne 24. 2. 2022.
20. Spis následuje potvrzení Vězeňské služby České republiky, Vazební věznice Hradec Králové, o propuštění žalobce dne 10. 5. 2022 z výkonu vazby na svobodu. Žalobce požádal správní orgán dne 11. 5. 2022 o odchod do soukromí na adresu „Rybitví, Pardubice“ a obdržel potvrzení o probíhajícím řízení o mezinárodní ochraně.
21. O žalobě uvažil městský soud následovně.
22. Městský soud nepřehlédl, že žalobce v době podání žaloby uvedl místo pobytu „*U činžovních domů, Rybitví*“, která je u něj jako místo pobytu evidována i v databázi uchazečů o mezinárodní ochraně. Soud se proto zabýval místní příslušností k projednání žaloby. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2007, čj. Nad 48/2006-18, které potvrdil Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 19. 11. 2020, č. j. Nad 155/2020 – 143, platí, že ve vztahu k jiným žalobním typům, než je žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, se neužije zvláštní stanovení místní příslušnosti soudů dle § 32 odst. 3 zákona o azylu (tj. místní příslušnost krajského soudu dle pobytu cizince) a postupuje se podle pravidel § 7 odst. 2 s. ř. s. U žaloby na ochranu proti nečinnosti (či na ochranu před nezákonným zásahem pokynem nebo donucením) tedy platí, že je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Žalovaným je zde ministerstvo vnitra, které má sídlo v obvodu Městského soudu v Praze, který je tedy místně příslušný k projednání žaloby.
23. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek. Podle § 79 odst. 2 s. ř. s. žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

24. Žalobce se věcně domáhá ochrany proti nečinnosti a dle petitu navrhuje uložení povinnosti ministerstvu vnitra vydat rozhodnutí o mezinárodní ochraně. I veškerá žalobní argumentace pak směřuje k namítané nečinnosti ministerstva vnitra jakožto příslušného správního orgánu k řízení /srov. § 8 písm. a) zákona o azylu/. Žalobce i v žalobě označil jako žalovaného ministerstvo vnitra, byť stručně v žalobě zmínil i to, že žádá ochranu též proti nečinnosti ministra vnitra. Ze žaloby je však zřejmé, že žalobce se fakticky soustředí na nečinnost pouze ministerstva vnitra, které jediné je v nynější fázi řízení povinno vydat meritorní rozhodnutí ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. Městský soud má tak za nesporné, že dle podstaty obsahu žalobního návrhu má být žalovaným správním orgánem pouze ministerstvo vnitra.
25. Stěžejní otázkou projednávané věci je, v jaké lhůtě mělo být rozhodnuto o žalobcově žádosti ze dne 13. 5. 2018 o mezinárodní ochranu, to ve světle toho, že u žalobce probíhalo i řízení o extradici.
26. Podle § 9 zákona o azylu platí speciální lhůty pro vydání rozhodnutí upravené v zákoně o azylu.
27. Podle § 27 odst. 1 zákona o azylu vydá ministerstvo rozhodnutí o mezinárodní ochraně bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 6 měsíců ode dne, kdy byly poskytnuty údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebo ode dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí soudu o zrušení rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany a o vrácení k novému projednání.
28. Podle § 27 odst. 2 zákona o azylu lhůtu pro vydání rozhodnutí podle odstavce 1 lze prodloužit až o 9 měsíců, pokud a) jde o případy věcně nebo právně složité. Podle § 27 odst. 3 zákona o azylu pokud je to nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, lze výjimečně prodloužit lhůtu podle odstavce 2 až o 3 měsíce.
29. Podle § 27 odst. 7 zákona o azylu jestliže soud rozhoduje nebo již rozhodl o přípustnosti vydání žadatele o udělení mezinárodní ochrany anebo o předání žadatele o udělení mezinárodní ochrany podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do cizího státu podle zákona o mezinárodní justiční spolupráci, vyřídí ministerstvo věc přednostně. Rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany vydá ministerstvo bez zbytečného odkladu, nejpozději do 60 dnů ode dne zahájení řízení. Soud, státní zástupce, Ministerstvo spravedlnosti a Ministerstvo zahraničních věcí jsou povinni poskytnout ministerstvu nezbytnou součinnost.
30. Dle § 91 odst. 1 písm. b) zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních vydání osoby do cizího státu je nepřipustné, pokud jde o osobu, které byla v České republice udělena mezinárodní ochrana, a to v rozsahu ochrany poskytnuté této osobě jiným právním předpisem nebo mezinárodní smlouvou.
31. Dle § 101 odst. 5 zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních vydávací vazba může trvat nejdéle 3 měsíce. Osoba, o jejíž vydání jde, musí být z vydávací vazby propuštěna na svobodu nejpozději poslední den této lhůty. Pokud vydání nemohlo být provedeno vzhledem k nepředvídatelným okolnostem, může předseda senátu před uplynutím této lhůty rozhodnout na návrh ministerstva o jejím prodloužení až o 3 měsíce. Celková délka vydávací vazby nesmí překročit 6 měsíců; to nevylučuje vzetí osoby do vydávací vazby na základě nové žádosti cizího státu o její vydání pro stejný trestný čin.
32. Podle § 101 odst. 6 zákona se do nejvyšší přípustné doby trvání vydávací vazby

nezapočítává doba, a) po kterou se na osobu, o jejíž vydání jde, hledí jako na žadatele o udělení mezinárodní ochrany.

33. Z uvedeného vyplývá, že řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podléhá přísně stanoveným lhůtám, to za účelem, aby o statusu osoby žádající o mezinárodní ochranu bylo rozhodnuto v přiměřené době. V případě, že probíhá řízení o extradici, musí být status žadatele o mezinárodní ochranu postaven co nejdříve na jisto tím spíše, to z důvodu posouzení přípustnosti vydání cizince (obdobně srov. odst. 43 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2021, č. j. 3 Azs 241/2020 – 40, odst. 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2019, čj. 5 Azs 235/2019-25) a pro případné trvání vydávací vazby. Zde městský soud poukazuje na to, že Ústavní soud v nález ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. III.ÚS 1924/18 (vycházející ze stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2013, Pl.ÚS-st. 37/13), vyložil posloupnost rozhodnutí o extradici a o mezinárodní ochraně tak, že *„ministr spravedlnosti nesmí povolit vydání osoby do cizího státu podle § 97 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, probíhá-li řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany, včetně navazujícího soudního přezkumu, ledaže by šlo již o opakovanou žádost.“*
34. Žalobce podal žádost dne 13. 5. 2018, žalovaný postupně prodloužil lhůtu (poprvé před koncem šestiměsíční lhůty dne 7. 11. 2018 o 4 měsíce, podruhé a potřetí dne 15. 3. 2019, tj. před koncem prodloužené lhůty o dalších 5 měsíců) k vydání rozhodnutí až do 16. 8. 2019, poté mělo být tedy rozhodnutí vydáno. Prvním následujícím dnem bylo ministerstvo již nečinné - jestliže není rozhodnutí vydáno ve lhůtách stanovených zákonem, je správní orgán již bez dalšího nečinný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, čj. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS, rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2012, č. j. 7 Ans 16/2012 – 33).
35. Z podkladů správního spisu pak vyplývá, že ministerstvo vnitra se o řízení o přípustnosti vydání či o vydání žalobce dozvědělo ze žádosti ministerstva spravedlnosti ze dne 17. 12. 2019. Ministerstvo vnitra tím spíše právě v této situaci mělo rozhodnout o žádosti žalobce již bezodkladně, ostatně ještě ve vyjádření ze dne 30. 12. 2019 samo uvedlo, že předpokládá rozhodnutí v polovině ledna 2020 a očekává zamítnutí návrhu. Zejména poté, co se žalobce seznámil dne 13. 2. 2019 s podklady rozhodnutí a k nim se i vyjádřil, nebránilo podle názoru městského soudu nic zásadního ministerstvu vnitra tomu, aby o žádosti rozhodlo, neboť veškeré rozhodné podklady pro posouzení žádosti dle § 23c zákona o azylu byly již shromážděny. Veškeré další podklady byly do spisu založeny až v dubnu 2020.
36. Podle § 80 odst. 1 s. ř. s. však platí, že žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon. Podle § 80 odst. 2 s. ř. s. zmeškání lhůty nelze prominout.
37. Městský soud již výše shledal, že opakovaně včasné prodloužená lhůta pro vydání rozhodnutí (aniž by nyní městský soud považoval za nezbytné zkoumat důvodnost tohoto prodloužení, neboť to žalobce nespouje – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 Ans 19/2012 - 43) uplynula správnímu orgánu dne 16. 8. 2019. Žalobce si tohoto mezního termínu vědom byl, poukazuje na něj v žalobě. Od tohoto

okamžiku byl správní orgán již nečinný a žalobce měl možnost domáhat se ochrany proti nečinnosti správního orgánu – v první řadě opatřením proti nečinnosti dle § 80 správního řádu. Žalobce tohoto svého práva nevyužil, po celou dobu trvání vazby (1. 4. 2020 – 10. 5. 2022) vůči správnímu orgánu uplatnil jen žádost o vystavení potvrzení o statusu žadatele o mezinárodní ochranu (5. 8. 2020, 24. 8. 2020), částečně znovu doplnil podklady (27. 8. 2020) a pakliže do spisu nahlížela jeho zástupkyně 28. 1. 2021, až do 24. 3. 2022 vůči nečinnosti správního orgánu žalobce přesto žádnou aktivitu nevyvinul.

38. Městský soud pak konstatuje, že propadná lhůta k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti žalobci marně uplynula dne 17. 8. 2020. Pakliže žalobce žalobu podal 29. 7. 2022, učinil tak opožděně téměř o 2 roky. Lhůta pro podání nečinnostní žaloby je lhůtou stejně přísnou jako lhůty pro podání jiných žalob podle soudního řádu správního; žádnou z nich nelze prominout či „zmírňovat“ extenzivním výkladem, a to ani v případě, že účastník je cizincem a osobou neznalou práva, která nemá přehled o běhu lhůt pro podání správní žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2017, č. j. 10 Azs 202/2017 – 52).

V. Závěr a náklady řízení

39. Městský soud shledal, že žaloba je opožděná, proto ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.
40. Výrok o náhradě nákladů vychází z ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.
41. Žalobce je jako cizinec osvobozen od placení soudního poplatku v řízení ve věcech mezinárodní ochrany dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 17. 7. 2019, č. j. 1 Azs 87/2019 – 34, vyložil, že osobní osvobození od soudního poplatku podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona, se vztahuje na všechny typy soudních řízení upravených v soudním řádu správním. Městský soud proto žalobce nevyzýval k zaplacení soudního poplatku za žalobu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. října 2022

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.
r.
předsedkyně senátu